

Arrest

nr. 95 096 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2012 met refertenummer 20489.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat M. KIWAKANA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 29 november 2010 het Rijk binnen en diende op 21 januari 2011 een asielaanvraag in. Op 6 juli 2012 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde op 19 maart 1987 geboren te zijn te Cazenga en de Angolese nationaliteit te bezitten. Uw etnische origine is Bakongo.

U werkte als verkoper op de markt ‘Roque Santeiro’ en later op de markt van ‘Panguila’. De zaken gingen niet goed en uw vriend G. – die in Cabinda woonde – stelde voor om samen met hem in Cabinda te werken. Op 24 november 2010 vertrok u met het vliegtuig van Luanda naar Cabinda. De dag nadien kwam J. M., een vriend van G., naar Cabinda. Jullie zouden samen naar Belize gaan om er handel te drijven. U, J. M. en G. namen de taxi naar de bushalte. Daar aangekomen doorzocht de politie de zakken van jullie drie. Er werden munitie en pamfletten van FLEC gevonden in één van de zakken van J. M.. U zei dat dit van J. M. was, maar uw twee reisgezellen bleken verdwenen te zijn. Hierop werden u en de chauffeur van de minibus waarin de zakken stonden, meegenomen door de politie. De politie spoorde met de hulp van de chauffeur G. op. G. ontkende echter dat hij u kende. U werd beschuldigd van het vervoeren van munitie voor FLEC. Die nacht passeerde voorbij uw cel een persoon in burger. U vroeg hem om hulp en na even aandringen liet hij u uit de cel. Hij bracht u naar de paters in Cabinda. Eén van de paters hielp u per boot terug te keren naar Luanda. Daar vernam u dat de politie u was komen zoeken en uw huis doorzocht. Een goede man uit Luanda bracht u in contact met ‘oom Zé’ en deze hielp u om het land te verlaten. Op 28 november 2010 verlieten jullie per vliegtuig Angola. Het toestel maakte een tussenlanding in Kinshasa en vloog later door naar België. Op 29 november 2010 reden jullie richting Kortrijk toen de politie de wagen tegenhield. U gaf een valse naam op en de politie ondervroeg u. U kon niet antwoorden op de vragen en werd aangehouden. Uw vingerafdrukken en foto’s werden genomen. U werd wat later vrijgelaten en u vroeg aan voorbijgangers waar u asiel kon aanvragen. U zag een bordje ‘Frankrijk’ en zocht die dagen vooral een slaapplek. Op 21 januari 2011 kwam u uiteindelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken terecht waar u een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een ‘gegronde vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of uit een ‘reëel risico op lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te zijn ontvlucht, omdat u opnieuw vervolging vreest door de Angolese overheid die u verdenkt van smokkel van wapens voor FLEC, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Betreffende de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de Angolese overheid kunnen volgende zaken worden opgemerkt.

U gaf aan dat u en de chauffeur van de minibus waarmee u, J. M. en G. zouden reizen door de politie werden meegenomen nadat munitie en pamfletten van FLEC gevonden werd in één van de zakken van J. M.. U zei tegen de politie dat dit van J. M. was. De politie spoorde - met de hulp van de chauffeur van de minibus - G., de vriend van J. M. en tevens uw vriend, op. G. ontkende echter dat hij u kende en u werd beschuldigd van het vervoeren van munitie voor FLEC (gehoor CGVS, p.2-4). Het is ongeloofwaardig dat de politie G. – die ontkende dat hij u kende – zou geloven, aangezien jullie elkaar reeds van Luanda waar jullie in dezelfde voetbalploeg speelden, u zijn naam kende, u hem kon beschrijven, u wist in welke stad hij woonde, u wist welke opleiding hij genoten heeft en jullie reeds eerder telefonisch contact hadden met elkaar (gehoor CGVS, p.2-9). Verder gaf u aan dat u in Cazenga geboren bent, u tot 24 november 2010 in Cazenga woonde u nooit eerder in Cabinda was en u er geen familie hebt (gehoor CGVS, p.6 en verklaring vragenlijst DVZ, vraag 9). Verder gaf u aan dat zowel de familie van uw vader als de familie van uw moeder afkomstig zijn uit de Angolese provincie Uige (gehoor CGVS, p.6). Hieruit blijkt dat u noch uw familie enige geografische band hebben met Cabinda, terwijl dit wel het geval was voor G. en J. M. (gehoor CGVS, p. 2). Bovendien gaf u onmiddellijk aan dat de tas eigendom van J. M. uit Belize was, controleerde de politie uw zak, waar ze goederen om

te verhandelen – het doel van uw reis – aantreffen wat u kon staven met uw kaart van handelaar (gehoor CGVS, p.3). Gelet op bovenstaande is niet geloofwaardig dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Angolese autoriteiten omwille van uw handelsactiviteiten in Cabinda.

Betreffende de door u beweerde detentie en ontsnapping kunnen volgende zaken worden opgemerkt.

U gaf aan dat 's nachts een persoon in burger voorbij uw cel passeerde en dat deze – na enig aandringen van uw kant – u uit de cel liet (gehoor CGVS, p.3-4). U wist niet of de man al dan niet van de politie was en had er geen idee van wat hij die nacht voor uw celdeur deed (gehoor CGVS, p.4). Verder kon u evenmin de naam van de persoon geven die u bevrijdde (gehoor CGVS, p.8). U gaf aan dat de man u naar de paters in Cabinda bracht, waar u twee dagen bleef tot een pater u tot Luanda hielp reizen (gehoor CGVS, p.4). U kon echter de naam van de pater die u tot Luanda hielp reizen niet geven, kende naam van de kerk waar u twee dagen verbleef niet en kwam in uw beschrijving van de ligging niet verder dan een vage 'in Cabinda, maar geïsoleerd'. Verder ontmoette u er ook een aantal zusters, maar ook van de zusters kende u geen namen (gehoor CGVS, p.8). Verder gaf u aan dat u in Luanda 'een goede man' tegenkwam die u in contact bracht met 'T. Z.' (gehoor CGVS, p.4). Opnieuw had u er geen idee van wat de naam was van de man die u hielp in contact te komen met 'T. Z.' en kwam u niet verder dan te zeggen dat hij het hart van God had en u hem 'engel' noemde (gehoor CGVS, p.8-9). Gelet op bovenstaande talrijke vage verklaringen en onwetendheden maakt u uw beweerde detentie en ontsnapping niet geloofwaardig.

Bovendien kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij de ernst van de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' of van het 'risico op het lijden van ernstige schade'.

U verklaarde dat u op 29 november 2010 in België toekwam en u op 1 december 2010 op een controle van de politie van Menen botste (gehoor CGVS, p.4 en administratief dossier). U diende bijna twee maanden later, op 21 januari 2011 een asielaanvraag in. Dat u zolang wachtte met asiel aan te vragen, wijtte u aan het feit dat mensen u de verkeerde weg naar de Dienst Vreemdelingenzaken toonden en dat u vooral bezig was met het zoeken van een slaapplek (gehoor CGVS, p.5). Toen u door de dossierbehandelaar gevraagd werd of u tijdens de politiecontrole op 1 december 2010 aangaf dat u asielwou aanvragen, gaf u aan dat u niet wist dat het asiel heette en er misschien een communicatieprobleem was (gehoor CGVS, p.5). Bovenstaande redenen vormen geen afdoende verklaring om u niet te informeren over de formaliteiten om bescherming aan te vragen. Van iemand die zijn land ontvlucht uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan men verwachten dat hij ook onmiddellijk na zijn binnenkomst in België – zeker wanneer hij in contact komt met de politiediensten – asiel aanvraagt. Dat u hebt nagelaten om internationale bescherming aan te vragen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat u tijdens een politiecontrole op 1 december 2010 niet alleen naliet om asiel aan te vragen, maar dat u integendeel een andere identiteit opgaf dan de identiteit die u bij uw asielaanvraag heeft opgegeven. Tijdens een controle van de politie van Menen op 1 december 2010 verklaarde u K. A. M. te heten en geboren te zijn op 16 mei 1986. Bij uw asielaanvraag op 21 januari 2011 verklaarde u M. J. te heten en geboren te zijn op 19 maart 1987 (zie administratief dossier). Toen u met deze vaststelling geconfronteerd werd, gaf u aan dat u een andere naam opgaf op aanraden van de persoon die u een lift gaf. U weet echter niet meer wie deze persoon was, noch wist u de naam van zijn vrouw die eveneens in de wagen zat. U herhaalde dat uw echte naam M. J. is (gehoor CGVS, p.5). Uit het voorgaande blijkt dat u tijdens uw verblijf in België twee volstrekt verschillende identiteiten heeft opgegeven, hetgeen de credibiliteit van uw verklaringen verder ondermijnt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u de oorzaak van uw problemen niet aannemelijk en kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade.

U bracht geen begin van bewijs bij inzake uw identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker beroept zich op de *"Schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de Vreemdelingenwet) iuncto de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm"*.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

3.2. Verzoeker verklaart Angola te zijn ontvlucht omdat hij er onterecht beschuldigd werd van het vervoeren van munitie en pamfletten voor de FLEC. Verzoeker heeft in de loop van zijn asielpprocedure geen enkel document neergelegd die zijn identiteit, zijn reisweg, opeenvolgende verblijfplaatsen en aankomst in België kunnen aantonen. Verzoeker biedt hiervoor geen aannemelijke verklaring, wat een negatieve indicatie inhoudt voor zijn asielmotieven.

3.3. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoeker *"kan zich hier niet akkoord verklaren met deze argumentatie van het CGVS. Dat het feit dat verzoeker niet uit Cabinda afkomstig is niet nalaat dat hij diegenen is die met de wapens werd aangetroffen. Dat zijn reisgezellen hebben kunnen vluchten en dat verzoeker alleen bij de zakken werd gevonden. Dat het feit dat hij in het bezit van een handelskaart werd gevonden de beschuldiging van wapensmokkel niet ongeloofwaardig maakt"*. Inzake zijn detentie en ontsnapping stelt verzoeker dat hij *"zijn situatie zo duidelijk mogelijk heeft uitgelegd. Dat er de nadruk moet worden gelegd op het feit dat hij Cabinda niet goed kent, wat verklaart dat hij het moeilijk heeft met de beschrijving van de ligging van de kerk waar hij hulp vond. Dat hij maar weinig namen heeft kunnen geven maar dat het gaat over mensen die hij niet goed kent en die hij soms maar een keer ontmoet heeft."*

3.5. Verzoeker gaat slechts in op een aantal bevindingen van de commissaris-generaal, doch beperkt zich hierbij tot het louter bevestigen van zijn asielmotieven en het louter herhalen van zijn verklaringen

en tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal. De door de commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden/vaagheden en omissies raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. Aldus weerlegt verzoeker geenszins de motieven van de commissaris-generaal, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal hecht immers terecht geen geloof aan verzoekers asielrelaas nu niet kan worden ingezien dat gelet op de voorgehouden feiten en gebeurtenissen verzoeker geviseerd zou worden door de Angolese autoriteiten. Aangezien verzoeker geen enkele band had met die regio en kon aantonen dat hij er slechts op doortocht was om handel te drijven, en hij bovendien bekend was met één van de daders en die dan ook kon aangeven. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker door de politie zou worden beschuldigd van verboden politieke activiteiten, minstens dat hij zijn onschuld niet makkelijk kon aantonen, laat staan dat hij zijn land diende te verlaten. Bovendien kunnen verzoekers verklaringen inzake zijn detentie en ontsnapping evenmin overtuigen, nu hij daarbij ook geheel onbekend was met alle personen die hem hielpen te ontsnappen en te vluchten, en hij benevens de naam van de smokkelaar geen enkele naam kon noemen, noch van de persoon die hem bevrijdde, noch van de pater die hem hielp om naar Luanda te reizen, noch van de zusters die hem opvingen, noch van de persoon die hem in contact bracht met een smokkelaar.

3.6. Verzoeker voert slechts blote en vage beweringen aan die niet geobjectiveerd kunnen worden, het asielrelaas komt dan ook klaarblijkelijk verzonnen voor. De Raad dient vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers verklaringen over zijn reisweg naar Europa evenmin overtuigen. Voor zover verzoeker verklaart de controles te hebben kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend toe te lichten. Verzoeker verklaarde dat een onbekende die hij *“engel”* noemde en die *“had het hart van God”*, hem in contact bracht met een zekere *“T. Ze”* die in ruil voor een waardevol stuk grond zijn reis naar Europa voor hem organiseerde. Verzoeker wist niet *“welke naam”* er werd vermeld in het paspoort waarmee hij reisde, noch of het met zijn foto was (verslag DVZ) en beweerde dat de smokkelaar zijn paspoort bij zich hield bij de controles (gehoorverslag CGVS, p.4). Het is een feit van algemene bekendheid dat er aan de buitengrenzen van de Schengenzone en in het bijzonder op internaT.nale vluchten, herhaaldelijke, systematische en persoonlijke veiligheidscontroles plaatsvinden in het kader van een algemene politiek van versterkte controles aan de buitengrenzen van de Schengenzone en als maatregel in de strijd tegen het internationale terrorisme en illegale migratie. Verzoekers blote, ongelooftwaardige beweringen kunnen bezwaarlijk een illegale reisweg naar Europa aantonen.

3.8. Dat verzoeker aldus niet aantoont wanneer hij zijn land van herkomst verliet en wanneer hij in België arriveerde, klemmt temeer nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds twee maanden voorafgaand aan de indiening van zijn asielaanvraag door de politie werd betrapt op illegaal verblijf. Verzoeker stelt in dit verband dat *“het feit dat verzoeker op 29 november 2010 in België toekwam en pas op 21 januari 2011 asiel heeft aangevraagd aan zijn slechte kennis van de Belgische samenleving ligt en zeker geen afbreuk doet aan de ernst van zijn vrees tot vervolging.”* Aldus gaat verzoeker eraan voorbij dat van een kandidaat-vluchteling die zijn land is ontvlucht omdat hij meent nood te hebben aan internaT.nale bescherming, mag worden verwacht dat hij onmiddellijk na aankomst in het veilig land, de nodige inspanningen onderneemt om deze bescherming te bekomen. Dat verzoeker zelfs nadat hij door de politie geconfronteerd werd met zijn illegale verblijfsstatus nog ruim een maand verbeidde alvorens asiel aan te vragen kan de geloofwaardigheid van zijn nood aan bescherming slechts verder onderuithalen.

3.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Waar verzoeker verwijst naar artikel 3 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat, daargelaten dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

7. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK